

»Vsak nekaj si bomo izbrali«, ménil je prvi kmet, »kar bode komu všeč. Če pa kaj ostane, naj pa, saj ni nikjer zapisano, da mora vse razkosati. Jaz se le čudim, da prodaja, saj nima dolgov.«

»Včasih je bila Čudinova hiša najtrdnjša v vasi«, razkladal je možiček, kateri je bil iz Zatišja, pa se je priženil v sosedno župnijo. »Po mojih mislih

ima ona še suhega denarja, samo ne dá ga od sebe. Vem, ko sem še krave pasel, in je mlel še rajni Čudin, hočem reči, oče rajnega očeta teh otrok, dva sta, ali ne? — joj, tačas je bila bogatija pri hiši!«

»Saj gozdi so še sedaj veliko vredni«, dopovedoval je Poličar. »Takah nima nihče daleč na okrog.«

Deklice z Madagaskarja.
(Po fotografiji.)

Ura je odbila pet, birič in župan sta prišla, in možje so šli k Čudinovim.

Šimen je ob prihodu môž zvalil Poličarja skrivaj na stran in mu živo pogovarjal, naj se poganja za Čudinovo posestvo.

»Prej-le sta se pogovarjala ta pritepeni Radrgar in Miha; verjemi mi, da se bode hotel ta tujec pri nas vgnediti. Prepreči to in reci še Repniko-

vemu Matevžu ali komu drugemu, ki ima denar. Zate in za vso vas je bolje, da pride k Čudinu domačin, kakor ta tujec.«

Toda Poličar se je zopet spomnil zemljemerčevih obetov, koliko bode iztočil, in je samo zmajeval na Šimnovo pogovarjanje.

»Meti sem mnogo odštél, za Vida sem obilo potrošil, ne morem. Kaj malega